

МАМИН СИНОЧОК

КІБОРГ

1

Бодько прицілився милицею в літака, що низько пролітав над озером.

— Бабах! — Вистрілив у мене над вухом. — В соплю його мати! І який козел придумав аеродром біля самої курортної зони закатати!.. Повідривати б їм краватки... Я всю ніч не спав — гудуть та гудуть. Турків вони літають бомбити чи що? Гегнутися можна...

— Бодьку, заткнись, я про ніжне думаю.

Дістав він мене ще більше, ніж камінці під спиною, як не ляжеш — муляють.

— Що?! Знову вірша складаєш? — радіє новій темі розмови. — У нас теж одного контузило, цілий тиждень нікого не впізнавав і тільки, як старшину побачить, — матом криє, а так нічого, можна сказати, переляком відбувся. Не те, що ти зі своїми віршами, — Бодько зробив паузу в надії на мою словесну реакцію. — А ніжне — воно тільки у дівчат є. От, наприклад, груди... Або...

— Заткнись!

— Слухай, Мрак, — не вгаває Бодько, — а чого тебе після першого курсу до армії загребли? Сидів би у своєму університеті, віршики пописував...

— Запропонували на вибір: армія чи в'язниця? Я вибрав армію.

— За що ж тобі така спеціальна честь? — товариш спинається на лікті, кладе підборіддя на долоні.

— Зека одного порізав, — відповідаю, вткнувшись носом у коц.

— Одного! Ха-ха-ха-ха! — розреготався Бодько. — Я чув ти цілими партіями клієнтів до госпіталю відправляв. Один шкет розказував, що ти ще салагою «дідові» вухо відстрілив чи відрізав...

— Одному відстрілив, іншому відрізав.

— А чого тебе так на вухах зациклило?

— Вуха — не яйця, збиток невеликий, а ефект нормальний.

Кручу головою, вибираючи на яку щоку зручніше покласти голову. Комфортніше на правій, але тоді Бодько перед очима маячить. Відвертаюся потилицею.

— Резонно, — відзначає товариш. — А з зеком чого зчепився?

— Типу наш місцевий авторитет. Хотів, щоб я шестиривав на нього. Я дав йому в зуби, а він за перо. Ну і в мене ніжик у кишені. Він там дістав усіх, тому мені менти це наче за самооборону порахували, тільки у нього дві дірки в животі, а в мене жодної подряпини. Ну й без цього ще купа недоречних запитань виникало.

— Умієш ти з людьми балакати. — Бодько крекче, первертаючись. — Відлити треба, але так вставати не хочеться.

Лежимо горічерева на березі озера, в якому ні риби, ні водорості, сама лише грязь лікувальна, зверху, для годиться, вода хлюпається — сантиметрів двадцять.

— В озері не скупаєшся, медсестри не трахнеш — більшість із них ще у Вітчизняну пораненим допомогу надавали, не нап'єшся — гроші закінчилися... Нудьга собача!..

Бодько без угаву бубнить над вухом. Коли він мовчить, в тиші, якщо приплющити очі, вчувається шум моря.

— Це в тебе у голові таргани ворущаються, — Бодько не пропустить нагоди для кпин. — До моря п'ять кеме.

Може, й таргани. Настрій у мене романтичний. Вдихаю на повні груди, затримую в легенях солоне повітря. Мружуся на сонце. Продовжую прислухатися до шуму прибою.

— Пахне. — Роздуваю ніздрі. — Морем пахне.

— А мені шашликом.

— Вбогий ти чоловік. Ніякої в тебе фантазії.

— Твоя фантазія порівняно з моєю, як целка поряд з п'ятдесятилітньою курвою, — вправно, треба віддати йому належне, парирує Бодько.

Глипаю на його пісне, з облупленим носом, обличчя. У цього пустомелі пасивність м'язів лица абсолютно не відповідає активності язика.

— Ну ти, Бодьку, завернув!

— Я за свій базар відповідаю.

Мій товариш зітхає, штурхає мене під бік.

— Пішли — на самиць подивимося.

Перевертаюся на живіт.

— Поки доклигаємо — обід буде.

Шкандибаємо до корпусу. Бодько то відстає, то виривається вперед. Всю дорогу про щось теревенить — я не дослухаюся.

Після обіду сунемося в місто. На перехресті двох головних вулиць завжди огинається хтось із наших; називається це місце — «блокпост».

— Стій! — командує Бодькові, щойно порівнюємося з кафе.

Вона сидить за столиком під червоним парасолем. Курить. Пригублює чашку з кавою. Поряд з нею — нікого. Серце моє гупає — ось-ось милицю з-під руки виб'є.

— Гм! — подає голос Бодько, замірявши вектор мого погляду.

— Що ти про неї скажеш? — Сподіваюся почути щось підбадьорливе.

«Трахати треба», — зазвичай, відповідає Бодько, але наразі вигляд у нього кислий, як перед клізмою.

— Скажу, що ця краля не для нас. Ти подивись на неї — сидить, мовби на золотій кареті сюди приїхала. Вона ж собі таку ціну склала, що навіть, якби зібрати роту таких, як ти, — ви усі разом не варті були б її мізинця. І не без підстав. Біля такої з автоматом треба стояти. Навіть у голову не бери...

Оце підтримав дружок. Реаліст довбаний. А ще своєю фантазією похваляється.

— Якщо ти мене не підтримаєш, я тобі милиці поперебиваю.

— Припини звірствувати, садюго. Що ти від мене хочеш?.. Аби я її цноту тобі в зубах приніс?

Це був мій шанс. Можливо, єдиний. Якщо я зараз до неї не підйду...

— Вибачте, можна ми сядемо за ваш столик? — Я об'єднав у союз всю свою мужність та нахабність, треба було з чогось розпочати.

Нашу з'яву дівчина зустріла без тіні здивування, лише з виразом нудьги й нехоті, звикла, мабуть, що до неї різні недоумки підвалюють. А що довкола — мало не всі столики вільні, я не мав права дати їй часу на відмову. Я мусив говорити щільно і багато, аж поки не зумію чимось цю дівчину зацікавити, захопити, звабити. (Це я вже перегнув). Найбільше я розраховував на її співчуття.

— Моєму другові зробилося погано — приступ, у нього в тілі сімнадцять мінних осколків і двадцять чотири гранатних, в нього влучили дві розривні кулі і одна навиліт, його по шматках складала... Металу в ньому стільки, що ночами спати заважає, осколок об осколок скрегоче.